

oli selle kõsilane, ja tâna on selle teine tulnud. Mis sa siis arvad sest ašjast. Kas võtad selle kõsilase wašta?"

Mareti nágu lõi tulipunasets.

"Noh, útle, kas tahad teda?" küsitsi isa edasi.

"Jah, tahan kúll," waštas Maret, kelle paled veel enam lõkendama hakkasivad.

"Wõi nii," ütlesi isa. "Wötle siis, lapsed, minu ja ema poolt önnistust, ja ma soowin, et teitest önnelik paar saaks. Soowin fa, et peagi sulafest peremees tuleks."

Núud joodi kihluse wiinad ára, ja kõik oli mad rõõmsad. — —

Küla tádid olivad peagi kuulda saanud, et Mart Mareti peigmees on, ja kandisivad selle eest hoolt, et see igal pool tuttarwaks sai. Seda wiisi kuulis sest ašjast ka Måe Jaak. Ta vihaštas end kangesite selle üle ja áhvardas Marti.

Ühel púhapäewal tuli Mart kirkust kodu. Tal oli mõnigi aši toimetada ja nõnda oli ta pea ðhtani kirkku juure pidanud jáema. Tee

just oli juba kaunis tûhi inimesest. Mart läks parajaste ühest metsast läbi, kus sees tee käänas. Kui ta tee käänust üle oli, kargasivad korraga tema selja taga metsast läks meest välja, kellest teine Måe peremees Jaak oli ja teine üks tema föpradest. Ilma et Mart märkas, tömbasivad nad Mardi selile maha.

"Dot, oot' me tahame sulle keretäie anda, nii et sa ümised," húidis Jaak. "Dot, oot, sina tûdrukute meestimees; wõi sina tahad Maretit omale!"

Wemblad olivad mõlematel käes ja nad tahtsisivad Marti peksma hakkata. Aga Mart oli tugew, ei nad jõudnud teda maas kinni hoida. Ta kargas üles ja hoidis mõlemate wemmaldest nii kõwaste kinni, et kumbgi ei saanud midagi teha. Seda wiisi maadlesivad nad tûki aega. Aga ákitselt astusivad tee käänutagast kaks meest ette kes Marti ja ka tema peksjaid tundsisivad. Jaak ja tema aitaja püssisivad punuma. Aga see ei aidanud ühtigi sest nad tunti juba ára. Kihelkonna kohus mõistis Jaagule ja ta abile kumbgille 25 rubla trah-